

— Ами като свършите сухаритѣ? ги попита Чилевъ.

— Тогава всички наедно ще гладуваме, ваше високо-благородие, отговориха тѣ.

И ний се наядохме добрѣ съ сухари. Истина, че запасъ отъ закуски у нѣкой отъ офицеритѣ имаше въ кобуритѣ на седлата, но тѣ бѣха оставени за вечеря. Както и да е, гладътъ отчасти утолихме, но за туй жаждата ни мжчеше ужасно. Вода нѣмаше никждѣ: ний бѣхме принудени да гълтаме снѣгъ. Майоръ Чилевъ бѣше заповѣдалъ на Бондаря да накладе огънь и въ чайника да растопи снѣгъ, за да се напиемъ съ вода.

— Константинъ Борисовичъ, не е ли по добрѣ да се напиемъ съ чай, каза Штабсъ—Кап. Сокальски.

Прѣдложението на Сокальски се прие и слѣдъ малко ний пияхме вече горѣщъ чай съ голѣмъ апетитъ, ако и да миришеше на пушекъ.

— Пийте, пийте горѣщия чай, слѣдъ гълтанието на снѣга, та ще има послѣ да ми кашлите, се разгълча д-ръ Вязанковъ.

Но кой слуша докторски съвѣтъ на Балкана!

Бѣше започнало да се стъмнява, когато Генералъ Скобелевъ ни стигна по пжтя.

— Мжчно ли се върви, юнаци, по снѣгътъ? питаше генерала едни; уморихте ли се? задаваше въпросъ на други; колко патрони имашъ въ торбата, сухари и проч., задаваше въпросъ на трети. Съберете си силитѣ, юнаци, още малко и ще почиваме горѣ, се обръщаше той къмъ всички.

— Мжчно, ваше прѣвѣсходителство, но ний черпимъ сила въ надеждата да си отмѣстимъ на Турцитѣ, отговори единъ опълченецъ — по войнишки.

— Послѣ побѣдата, ще почиваме, ваше прѣвѣсходителство, се обади другъ опълченецъ.

Генерала остана много доволенъ отъ тѣзи отговори, похвали досѣтливитѣ опълченци и замина напредъ.

Прѣзъ нощта, ний настигнахме горската батарея, която бѣше се спрѣла на склона почти на върха на възвишенността. Види се, че както войниците, тъй сжщо и конѣтѣ да бѣха изнеможели отъ трудния пжтъ.